

3026

1728.
456

THESES
ANATOMICO-
BOTANICÆ,

QUAS
SUMMI NUMINIS AUSPICIO
AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI INDULTU

PRO
Vacante Cathedrâ Anatomico-Botanicâ,
CLARISSIMORUM COMPETITORUM EXAMINI
SUBJICIT

FRIDERICUS ZUINGERUS,
Phil. & Med. Doct.

RESPONDENTE
JUVENE PRÆSTANTISSIMO
JOH. HENRICO RIPPELIO,
Ad Diem 14. Julij M D C C XXXIII.

H. L. Q. S.

BASILEÆ,
Typis JOH. HENRICI DECKERI, Academiae Typogr.

228,66

3.

THESES I.

MT alimenta fanis corporibus Agricultura
 sic fanitatem ægris Medicina promittit:
 eleganter dicit A. C. Celsus (a) ; paucis
 namque ex his sacræ artis necessitas,
 utilitas, & præstantia, sive nobilitas fa-
 cilè eruitur : Quid enim quæso nobi-
 lius esse potest, quam mortalibus con-
 servare, vel restituere id, quod anxie
 adeo efflagitant, fanitatem nempe? de quâ Ecclesiasticus
 ita loquitur : Sanitas quovis auro melior est, & corpus
 validum immensis opibus (b). Quod autem omnis, qui
 Doctoris, aut Medici titulo superbit, vel qui sanandis
 ægritudinibus operam dat, morbos secundum artis regu-
 las curet, præcaveatve, sicque veri nomen Medici merea-
 tur, neminem credo ita facilè affirmaturum esse : Hinc
 Nobilis Celsus iterum scitissimè profectò sic effatur (c).
 Eum verò rectè curaturum esse, quem prima origo cau-
 sæ non sefellerit. Quinam verò facilius falluntur, quam
 qui C. H. topographiam minùs habent exploratam; adeoque
 vitæ, ac fanitatis causas nesciunt; unde & illius læsiones, id
 est, morbos ritè cognoscere nequeunt; quare medica-
 ftros, agyrta, & mulierculas non nisi in tenebris caliga-
 re, dum morbos curare student, etiam plus damni,
 quam auxilii plerumque adferre, multis probare opus
 esse non puto : regerere si quis hîc velit, dexterrimos
 etiam Medicos quandoque cæcutire, quum iis multæ ad-
 huc

(a) Præf. p. 1. (b) Cap. XXX. v. 15. (c) Præf. p. m. 5.

huc C. H. partes minùs cognitæ sint , & hinc quoque phænomena præternaturalia circa eas occurrentia iis minus perspecta esse queant : equidem non inficiamur , incidere nonnunquam casus , in quibus vel ipse Hippocrates effectuum quorumvis rationem dare nequiret: immo credimus , neminem in nobili hâc arte peritum esse , qui non cum Hippocrate ad Democritum dicat : Ego enim ad finem Medicinæ non perveni , etiamsi jam senex sim (a). Qui ergo Medicinam , & imprimis hujus Theoriam promovere studet , eam præcipuè partem excolere necesse habet , quæ Theoriæ principia largitur , ipsam scilicet Anatomem. Animo itaque nonnulla concepimus de partibus C. H. circa quas, vel dubii quid occurrit, vel ab authoribus quid malè descriptum habetur, quæ speciminis loco in his Theisibus proponere volui. Id operis ubi minus benè perfecisse tibi videbor , L. B. cogites , si velis , neminem in arte perfectum esse.

Thef. II. In definitione ossium miror valdè, multos Anatomicorum admittere eorum albedinem ; quum tamen experientia teste in corpore vivo, quamdiu aliis partibus tecta , ac vestita sunt , potius rubicunda appareant: ea autem definienda esse , non ut se habent in sceleto , verùm ut in corpore deprehenduntur vivente , (b) & fano , quilibet facillè dabit ; unde etiam valdè errant , qui dicunt , ossa esse partes corporis rigidas ; certè in corpore vivo hoc non obtinet , quia succo , & oleo pollent multo , rigiditatem impediente.

Thef. III. Sunt qui existimant , Cel. Albinum in tractatu de Ossibus C. H. malè admodum distinguere ossis temporis partem mammillarem à reliquis, petrosâ nempè, & squammosâ (c) quod in infantibus reverâ non fit à reliquis distincta , vel separata , ut pars petrosâ cernitur à squammosâ : Illi verò parum considerant , sæpè opus esse os quod-

(a) Epist. ad Dem. p. m. 933. (b) B. S. Albin. de oss. §. I. (c) Idem. §. 26.

quoddam doctrinæ causâ dividere in partes, quamvis in ætate tenerâ a naturâ haud fuerit distinctum, ut eo facilius nexus, & usus ejus innotescat.

Thes. IV. C. H. constare dicitur partibus firmis, & fluidis (a); quoniam verò occurrunt, quæ sæpe neque ad priores, neque ad posteriores commodè referri possunt: ut pinguedo, medulla, mucus, cerumen aurium; non video, quid impediât, quominus tripliciter C. H. partes distinguantur: Nimirum in firmas, fluidas, & intermedias, quò sic Anatomici amplius non habeant, cur inter se de hâc re controversentur; multi namque eorum pinguedinem, medullam, & cerumen aurium sub fluidis comprehendunt, quæ alii solidis ex parte annumerare malunt. Vir quidam Cel. pinguedinem sub partibus describit solidis, cerumen verò fluidis adjungit, quod tamen consistentiâ suâ non minus accedit ad solidum, quam illa prior, nempe pinguedo. Ubi quis admiserit illam veterum divisionem in partes continentes, contentas & impetum facientes; tunc utique partes supra dictæ contentis adscribendæ veniunt.

Thes. V. Notum est plures cum Leal. Leali (b) agnoscere anastomofin arteriarum, & venarum spermaticarum, dicunt enim arterias emittere ramulos laterales venis insertos, per quos sanguis arteriosus viâ ferè rectâ in venas derivetur: Ipse Eustachius in Tabulis suis ramulos hujus communicationis delineavit (c) verum si quis accuratius paulò velit hæc vasa spermatica inspicere, & examinare, mox deprehendet, veram non dari illorum anastomofin; potius hinc inde venæ decurrentes inter arterias, sed cum iis non communicantes, inspicienti facillè imponere possunt, ac si essent ramuli lateraliter inserti, id quod constanter à Cel. Albino observatum, & abs me aliquoties visum est.

Thes. VI.

(a) H. Boerh. Inst. §. 39. (b) *περὶ σπερματικῶν*, p. 18. & seq. (c) T. XII. F. 1, III. & T. XXV.

Thes. VI. Venam umbilicalem ramo Venæ Portarum insertam, & post partum in ligamentum teres abeuntem, plerumque ad aliquam distantiam apertam manere, observationes testantur anatomicæ. Hujus autem rei hæc mihi videtur esse ratio, salvâ meliori sententiâ: Sanguis nimirum in ramo venæ Port. juxta latera motus, venam umbilicalem, inveniens inanimatam, osculum hujus intrare, & aliquousque propelli potest, ita quidem, ut vena in totum coalescere nequeat, quamdiu talis sanguinis impulsus durat. Opposito insertionis venæ umbil. loco, emittitur ramus proximè tendens ad venam cavam, in quam proximam, si non omnem umbil. venæ cruorem transire, sicque rectâ ad cor tendere viâ, multi credunt: aliquam verò partem sanguini Port. commixtam abripi, & unâ cum eo per hepar circulari, valdè est probabile; hinc etiam sequitur, non omnem Portæ cruorem per Iecur vehi. Nunc ad musculos lubet transire.

Thes. VII. Musculorum auris externæ, five auriculæ tanta non est exilitas, quam Cel. quidam existimat Anatomicus; nam profectò longè exiliores sunt auris internæ, mallei, & stapedis muscoli: Secundo inde non sequitur, eos nonnunquam deesse, quod multis vix appareant; sane hujus rei plures esse possunt causæ: Primo in hominibus tabe consumptis vel in totum disparent, vel saltem eorum fibræ adeo pallefcunt, ut impossibile sit eas dignoscere, immò ob tenuitatem facilè pro ligamentis habentur (a). Quum enim maximi muscoli in tabe extinctis tantoperè pallidi, & quoad molem diminuti observentur, quidni idem exilibus contingeret: Secundo sæpius forte accidit, ut, dum profector eos per incuriam dilacerat, vel quocunque modo discindit, postea amplius non distinguantur, vel peccent aut in defectu, aut in excessu, tam ratione numeri, quàm magnitudinis; unde tunc descriptiones discrepantes oriri queunt: Tertiò aliquid fortasse

(a) J. B. Winslowv Expos. Anat. T. IV. p. m. 620.

talle contribuit, quo minus constanter in oculos incur-
rant; si quis v. g. Præceptoris, vel aliûs descriptionem, &
sententiam amplexus, aut incongruâ delineatione sedu-
ctus, dum ipse ansam nactus est hosce musculos in corpo-
re quærendi, statim eos non inveniens præjudicio tunc
quasi captus concludat, eos deesse, vel ordinariò, vel
frequenter, vel numero esse pauciores &c. Quartò denique
aliquid facere videtur, an homines in vita fuerint otio de-
diti, an verò frequenti corporis, & musculorum motui, at-
que exercitio assueti? ut histriones, & gesticulatores.

Thes. VIII. Elevator menti Albini, Musculus est no-
vus, hætenus à nemine, quantum scio, probè descrip-
tus: Situs est in mento, cujus carnem in vivis eminentem,
præter pinguedinem interspersam, constituere solet; duo-
bus nascitur capitibus in maxillâ inferiori ab alveolis den-
tium incisivorum, & paulò infra coeuns in unum corpus,
bursulæ, s. lunulæ decrepcentis formam referens, desinit,
fibris meris carneis constans: Mentum attollit, sursumque
trahit; pusillus quidem est hic musculus, sed elegans,
& mirus.

Thes. IX. Basioglossus plerumque distinctus appa-
ret (a) musculus, quippe haud adeò Cerato-gloss. cohæ-
rens, ut unum cum eo musculum efficiat: Unde quia jam
ab aliis ceu distinctus describitur, lubet agnoscere hanc
distinctionem.

Thes. X. Quam partem C. H. Græci *νεύρον* apella-
vère, Romani Nervi nomine exprimere consuevère: Ast
vario sensu quondam sumptum legitur hocce vocabulum:
Veteribus quidem propriè Nervi dicebantur, qui à Cere-
bro, & spinali Medulla prodeunt; Alios autem ex muscu-
lis, scilicet Tendones; adhuc alios ex ossibus, nempè li-
gamenta oriri dicebant, sicque triplex Nervorum distin-
ctio

(a) Ipsi Winslov. omnes tres Basioglossus, Cerato-gloss. & Chondro-
gloss. satis distincti apparent. Exp. Anat. p. m. 700, 701.

ctio nascebatur (a). Insuper Nervorum nomine quandoque venire solebant chordæ arcuum, vincula, quibus captivi ligabantur. In Plantis quoque pars quædam Nervus dici consuevit (b): Immò hodie adhuc multi Chirurgorum, ne dicam Medicorum, obscuram modo habent Nervi notionem; eum autem sequenti modo definimus.

Thes. XI. Nervus est pars C. H. in longitudinem instar chordæ, sive funiculi teretis exporrecta, orta intra cranium à cerebro, cerebello, vel medullâ spinali intra thecam vertebr. hinc per totum corpus innumeris propaginibus discerpta, ad sensum, motumve perficiendum, fortè & nutriendum destinata. Pertingunt Nervi ad omne ferè C. H. punctum, æque ac arteriæ, & Venæ, nullis partibus firmis, credibiliter solis fluidis exceptis: Docent id cum sensus in quovis ferè puncto perceptibilis, tum mirabilis illa Nervorum in minores, minimos, tandem aciem visûs eludentes suâ exilitate propagines dispersus. Undè Nervus non est, nisi medulla prius collecta, post dispersa quaquaversum.

Thes. XII. Nervi itaque, quatenus alii à Medullâ Cerebri, & cerebelli, intra cranium orti (*Th. XI.*) per canales singulares osseos caput egrediuntur; alii verò in spinali medullâ nati (*Th. XI.*) per similes canales osseos thecâ vertebr. exeunt; commodè dividuntur in nervos capitis, & spinæ; illius IX. paria, hujus XXX. numerantur, cum uno pari superius ex spinali medullâ prodeunte, sed recurrente in caput, è quo postea iterum reliquorum ad instar egreditur, sicque respectu originis ad spinalem medullam, egressûs respectu ad caput pertinet. In fine spin. medullæ nervus est impar, cauda dictus equina. Hæc de definitione, & divisione nervorum: de quibus plurima adhuc dici possent, hæcenus vel neglecta, vel non satis descripta, verùm ad quævis singularia descendere, nostri nunc non est instituti.

Thes. XIII.

(a) Brunfelsii Onomast. med. (b) Theophrast. Histor. Plantar. .L V. C. IV.

Thef. XIII. In consideratione glandularum, utique respiciendum est ad habitum illarum peculiarem; hinc probe definiuntur Cl. Heistero, quod sint partes peculiaris habitus, &c. (a).

Thef. XIV. Studium Botanicum indies difficilior videtur, quia multi non cogitant, nisi de novis plantarum generibus cudendis; longe verò melius facerent, si prius methodum stabilirent magis adæquatam, juxta quam in acquirendâ Plantarum notitiâ quis procedere posset.

Thef. XV. Multæ Plantarum species non differunt nisi foliaturâ; ut Ligusticum, quod Sefeli Off. C. B. P. 162. T. 323. & Ligusticum, five Siler montanum angusti folium C. B. P. 162. Pr. 85. T. 323. Vidi hæc species in horto Lugd. Batav. adeò parum discrepantes, ut pro unâ eademque specie haberi potuissent; similiter Solarea Lusitanica glutinosa, amplissimo folio T. 179. & Solarea vulgaris, lanuginosa, amplissimo folio. T. 179. vix differunt. Unde, ubi minima datur differentia in plantis, non necesse est eas statim pro diversis speciebus venditare.

(a) Comp. Anat. p. m. 10.

T A N T U M

Soli Deo Gloria.

Anat A 228, 66